

dingsbeskatningen, hvilket bl. a. medfører, at de vil nyde godt af det almindelige fradrag på 1 000 kr., jfr. § 133, stk. 2. Det skal dog herved pointeres, at den foreslåede bestemmelse kun finder anvendelse, når ydelsen udbetales *een gang for alle*, men ikke, når det drejer sig om tilbagevendende ydelser, ligesom bestemmelsens anvendelse er betinget af, at ydelsen er *udbetalt i særlig anledning*: jubilæum, „runde“ fødselsdage eller lignende; derimod er det, som før omtalt, uden betydning, om anledningen må søges i arbejdsgiverens eller i løntagerens forhold.

I overensstemmelse med kommissionsudkastets § 84, nr. 1, har man i § 129, stk. 2, foreslået, at fortjeneste ved salg af de i stk. 1, nr. 1—7, nævnte formogoder skal inddrages under den almindelige indkomstbeskatning, når salget sker *som led i den skattepligtiges erhvervsvirksomhed*. Dette er i overensstemmelse med gældende ret. Man har endvidere fundet det naturligt at indkomstbeskatte fortjeneste ved *tvungen afståelse* i de tilfælde, hvor fortjenesten ved et salg ville have været skattepligtig indkomst. Endelig har man foreslået, at forsikringselskaber, banker og andre foretagender, der som et normalt led i deres almindelige virksomhed anbringer midler i offentlige obligationer samt private pantebrev og gældsfordringer, skal være indkomstskattepligtige af gevinst ved afhændelse eller indfrielse, herunder udtrækning. Placeringer af midler i offentlige obligationer og andre værdipapirer sker her ofte i meget stort omfang, og opnåelsen af udtræknings- eller indfrielsesgevinster indgår som et påregneligt og påregnet led i midlernes afkastning. Det er imidlertid ved en højesteretsdom af januar 1950 statueret, at den gældende lovgivning (statskattelovens §§ 4 og 5) ikke afgiver hjemmel for indkomstbeskatning af avance, som et forsikringselskab opnår ved udtrækning af offentlige obligationer, og man har derfor fundet det påkrævet at tilvejebringe hjemmel for indkomstbeskatning i de nævnte tilfælde.

Kommissionsudkastet inddrog ikke under kapitalvindingsbeskatningen den værdistigning, der ved en *gaveoverdragelse* eventuelt konstateredes på giverens hånd. Som begrundelse herfor henviste man bl. a. til, at der i mange gavetilfælde i virkeligheden er tale om anteciperet arv, og da man ikke mente at burde stille forslag om kapitalvindingskat i dødsboer, ville man, såfremt man inddrog gaveoverdragelsen under kapitalvindingsbeskatningen, gøre iøvrigt nært beslægtede ejendomsovergange til genstand for forskellig skattemæssig behandling. Man var dog opmærksom på, at den omstændighed, at den på tidspunktet for en gaves ydelse forelig-

gende fortjeneste ikke blev underkastet kapitalvindingsbeskatning hos giveren, kunne tænkes udnyttet til omgåelse af skattepligten derved, at aktiver blev overdraget ved gave med den tanke, at gavemodtageren ved en umiddelbart efterfølgende realisation skattefrit kunne hjemføre den på aktivet foreliggende værdistigning. Man foreslog derfor i § 85, stk. 5, 2. punktum, en regel om, at gavemodtageren, hvis han foretog afhændelse af det som gave modtagne aktiv inden for et tidsrum af 5 år efter gavens ydelse, skulle svare kapitalvindingskat også af den i giverens besiddelsestid skete værdistigning.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger til nærværende afsnit, anser man det for et vigtigt led i kapitalvindingsbeskatningen, at den bringes til anvendelse også på dødsboer. Henvisningen til, at gaver i mange tilfælde har karakter af anteciperet arv, mister derved sin betydning. Man finder det — også under hensyn til, at overdragelser ofte betegner *delvise* gaver — naturligt, at også kapitalvinding, der konstateres ved gaveoverdragelser, undergives beskatning. Bestemmelsen vil formentlig være lettere at praktisere end den i kommissionsudkastets § 85, stk. 5, 2. punktum, indeholdte, og den vil i højere grad end kommissionsudkastets regel kunne modvirke forsøg på omgåelse af kapitalvindingsbeskatningen ved gaveoverdragelser.

Til § 130.

Bestemmelsen i stk. 1 om, at fortjeneste ved udbetaling af forsikrings- og erstatningssummer sidestilles med fortjeneste ved afhændelse, svarer til, hvad der var foreslået af skattelovskommissionen i kommissionsudkastets § 83, nr. 1. Den har for indkomstskattepligtige avancers vedkommende et sidestykke i bestemmelsen i § 5, stk. 2. Reglen i § 130, stk. 2, — der ikke fandtes i kommissionsudkastet — svarer i alt væsentligt til, hvad der for indkomstskattepligtige avancers vedkommende er fastsat i bestemmelserne i § 6; dog har man fundet det rimeligt at fastsætte det beløb, der skal anvendes til forlods afskrivning, til halvdelen af fortjenesten, idet skatteyderen i tilfælde, hvor der ved udbetaling af forsikringssummen konstateres tab, ikke kan fradrage hele tabet i indkomsten som i de i § 5 nævnte tilfælde, men enten må modregne det i det pågældende indkomstårs kapitalvinding eller — hvis der ikke er mulighed herfor — for halvdelen vedkommende bringe det til fradrag i indkomsten.

Til § 131.

I denne paragraf gives reglerne for, hvorledes den skattepligtige kapitalvinding skal beregnes.

Stk. 1. Det principielle udgangspunkt for avance-